

คำขอบรรพชาอุปสมบท (ธรรมยุต)

โครงการบรรพชาอุปสมบทถวายเป็นพระราชกุศล

แต่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระเจ้าแผ่นดินรัชกาลที่ ๙

ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๖๐ ถึง วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

ณ สำนักปฏิบัติธรรม ประจำจังหวัดสมุทรสาคร แห่งที่ ๑ (ธรรมยุต) วัดป่ามหาไชย

เอสาหัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ณะกะวันตัง สະระณัง คัจฉามิ, ชัมมัญจะ ภิกขุ
สังฆัญจะ, ละเภยยาหัง ภันเต, ตัสสะ ณะกะวะโต, ชัมมะวินะเย ปัพพชชัง, *ละเภยยัง อุปะสัมปะ
ทัง.

ทุดิยัมปาหัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ณะกะวันตัง สະระณัง คัจฉามิ, ชัมมัญจะ ภิกขุ
สังฆัญจะ, ละเภยยาหัง ภันเต, ตัสสะ ณะกะวะโต, ชัมมะวินะเย ปัพพชชัง, *ละเภยยัง อุปะสัมปะ
ทัง.

ตะติยัมปาหัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ณะกะวันตัง สະระณัง คัจฉามิ, ชัมมัญจะ ภิกขุ
สังฆัญจะ, ละเภยยาหัง ภันเต, ตัสสะ ณะกะวะโต, ชัมมะวินะเย ปัพพชชัง, *ละเภยยัง อุปะสัมปะ
ทัง.

อะหัง ภันเต, ปัพพชชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ คะเหตฺวา, ปัพพาเชถะ มัง ภันเต,
อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

ทุดิยัมปิ อะหัง ภันเต, ปัพพชชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ คะเหตฺวา, ปัพพาเชถะ
มัง ภันเต, อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, ปัพพชชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ คะเหตฺวา, ปัพพาเชถะ
มัง ภันเต, อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

(* ถ้าขอบรรพชาเป็นสามเณร ตัดคำว่า “ละเภยยัง อุปะสัมปะทัง” ออกเสีย)

คำแปล

ท่านเจ้าข้า ข้าพระเจ้าถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพานมาช้านานแล้ว และพระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ (ที่นับ
ถือ), ท่านเจ้าข้า ขอข้าพระเจ้า ฟังได้บรรพชา ฟังได้อุปสมบท ในพระธรรมวินัย ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น.

ท่านเจ้าข้า ข้าพระเจ้าถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพานมาช้านานแล้ว และพระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ (ที่นับ
ถือ) เป็นครั้งที่สอง, ท่านเจ้าข้า ขอข้าพระเจ้า ฟังได้บรรพชา ฟังได้อุปสมบท ในพระธรรมวินัย ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น.

ท่านเจ้าข้า ข้าพระเจ้าถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพานมาช้านานแล้ว และพระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ (ที่นับ
ถือ) เป็นครั้งที่สาม, ท่านเจ้าข้า ขอข้าพระเจ้า ฟังได้บรรพชา ฟังได้อุปสมบท ในพระธรรมวินัย ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น.

ท่านเจ้าข้า ข้าพระเจ้า ขอบรรพชา, ขอท่าน โปรดรับผ้ากาสายะเหล่านี้แล้ว ยังข้าพระเจ้าให้บรรพชาเถิด เจ้าข้า.

ท่านเจ้าข้า ข้าพระเจ้า ขอบรรพชาเป็นครั้งที่สอง, ขอท่าน โปรดรับผ้ากาสายะเหล่านี้แล้ว ยังข้าพระเจ้าให้บรรพชาเถิด เจ้าข้า.

ท่านเจ้าข้า ข้าพระเจ้า ขอบรรพชาเป็นครั้งที่สาม, ขอท่าน โปรดรับผ้ากาสายะเหล่านี้แล้ว ยังข้าพระเจ้าให้บรรพชาเถิด เจ้าข้า.

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌายะพึงรับผ้าไตรจากปัพพัชชาเปกขะ คือผู้มุ่งบรรพชามาวางไว้ตรงหน้าตัก แล้วสอนปัพพัชชาเปกขะกล่าวถึงพระรัตนตรัยอันเป็นหลักสำคัญแห่งพระธรรมวินัย แนะนำให้น้อมใจด้วย ศรัทธาเลื่อมใสถือเอาเป็นสรณะ แสดงให้รู้จักประโยชน์แห่งการบวช และบอกตบปัญจกัมมัฏฐาน ให้ไว้ คำนี้จึงเป็นจิตตภาวนาอธิบายให้รู้ความ พึงว่านำไปปัพพัชชาเปกขะว่าตามที่ละบท โดยอนุโลมคือตามลำดับ และโดยปฏิโลม คือทวนลำดับ ดังนี้:-

เกสา, โลมา, นะขา, ทันตา, ตะโจ.

ตะโจ, ทันตา, นะขา, โลมา, เกสา.

คำแปล

ผมทั้งหลาย, ขนทั้งหลาย, เล็บทั้งหลาย, ฟันทั้งหลาย, หน้ง.

หน้ง, ฟันทั้งหลาย, เล็บทั้งหลาย, ขนทั้งหลาย, ผมทั้งหลาย.

ครั้นสอนแล้ว พระอุปัชฌายะพึงชักอังสะออกจากไตร ห่มให้ปัพพัชชาเปกขะแล้ว พึงมอบผ้ากาสาเยให้ วางไว้บนมือ พึงบอกวิธีครองผ้าครบไตรจีวรแล้ว ส่งปัพพัชชาเปกขะออกไปครองผ้า ถ้าตั้งภิกขุรูปหนึ่ง ช่วยครองให้ จักเป็นการสะดวก.

ฝ่ายปัพพัชชาเปกขะอันพระอุปัชฌายะส่งกลับออกไป พึงอุ้มผ้ากาสาเยอันท่านมอบให้ นั้น ประณมมือ ถอยหลังออกมาพอควรแล้ว หันหน้ากลับออกไป ยืนครองผ้าในที่ควรส่วนหนึ่ง ตามวิธีอันพระอุปัชฌายะสั่ง นั้น, ครั้นเสร็จแล้ว พึงเข้าไปหาพระอาจารย์ผู้นั่งคอยทำอยู่ข้างท้ายสงฆสันนิบาต รับเครื่องสักการะถวายท่าน แล้วกราบลง ๓ หน นั่งคุกเข่าประณมมือ เปล่งวาจาขอสรณะและศีลว่าดังนี้:-

อะหัง ภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ.

ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ.

ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ.

คำแปล

ข้าพระเจ้า ขอสรณะและศีล เจ้าข้า.

ข้าพระเจ้า ขอสรณะและศีลเป็นครั้งที่สอง เจ้าข้า.

ข้าพระเจ้า ขอสรณะและศีลเป็นครั้งที่สาม เจ้าข้า.

พระอาจารย์พึงกล่าวนมัสการนำ ให้ปัพพัชชาเปกขะว่าตามไปดังนี้ :-

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ.

คำแปล

น้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้อรหันต์ ตรัสรู้ชอบเองพระองค์นั้น.

แต่นั้นพระอาจารย์ฟังสั่งด้วยคำว่า “เอวัง ะเทหิ” “เจ้าจงว่าอย่างนี้” หรือ “ยะมะหัง ะทามิ ตัง ะเทหิ” “เจ้าจงว่าตามเรา” คำใดคำหนึ่ง อย่าว่าควบกัน. ปัพพัชชาเปกขะพึงรับว่า “อามะ ภันเต” “ขอรับ เจ้าข้า”

พระอาจารย์ฟังบอกแก่ปัพพัชชาเปกขะ ให้อริยฐานใจถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะแล้ว ฟังนำไปปลง วาจาว่าสรณคมน์ตามไปที่ละพากย์ ดังนี้:-

พุทชัง ะระระณัง กัจฉามิ.

ธัมมัง ะระระณัง กัจฉามิ.

สังฆัง ะระระณัง กัจฉามิ.

ทุติยัมปิ พุทชัง ะระระณัง กัจฉามิ.

ทุติยัมปิ ธัมมัง ะระระณัง กัจฉามิ.

ทุติยัมปิ สังฆัง ะระระณัง กัจฉามิ.

ตะติยัมปิ พุทชัง ะระระณัง กัจฉามิ.

ตะติยัมปิ ธัมมัง ะระระณัง กัจฉามิ.

ตะติยัมปิ สังฆัง ะระระณัง กัจฉามิ.

คำแปล

ข้าพเจ้าถึงพระพุทธเจ้า เป็นสรณะ.

ข้าพเจ้าถึงพระธรรมเจ้า เป็นสรณะ.

ข้าพเจ้าถึงพระสงฆ์เจ้า เป็นสรณะ.

ข้าพเจ้าถึงพระพุทธเจ้า เป็นสรณะครั้งที่สอง.

ข้าพเจ้าถึงพระธรรมเจ้า เป็นสรณะครั้งที่สอง.

ข้าพเจ้าถึงพระสงฆ์เจ้า เป็นสรณะครั้งที่สอง.

ข้าพเจ้าถึงพระพุทธเจ้า เป็นสรณะครั้งที่สาม.

ข้าพเจ้าถึงพระธรรมเจ้า เป็นสรณะครั้งที่สาม.

ข้าพเจ้าถึงพระสงฆ์เจ้า เป็นสรณะครั้งที่สาม.

เมื่อจบสรณคมน์แล้ว พระอาจารย์ฟังบอกว่า “ติสะระณะคะมะหัง นิฉฐิตัง” “ถึงใครสรณะเสร็จแล้ว” ปัพพัชชาเปกขะพึงรับว่า “อามะ ภันเต” แต่มั่นพระอาจารย์ฟังบอกให้รู้ว่า บรรพชาเป็นสามเณรสำเร็จด้วย สรณคมน์เพียงเท่านี้ สามเณรนั้นมีสิกขาบทอันพึงศึกษาตามพระบัญญัติ ๑๐ ประการ พึงศึกษาตามบาลี ไปก่อน แล้วฟังกล่าวนำไปสามเณรว่าตามไปที่ละสิกขาบท ดังนี้:-

ปาณาติปาตา เวระมะณี

อะทินนทานา เวระมะณี

อะพรหมจะริยา เวระมะณี

มุสาวาทา เวระมะณี

สุราเมระยะมัจชปะมาทัฏฐานา เวระมะณี

วิกาละโกชะนา เวะระมะณี

นัจจะกีตะวาทีตะวิสุกะทัสสะนา เวะระมะณี

มาลาคันชะวิเลปะนะธาระณะมัตตะนะวิภูสะนัฏฐานา เวะระมะณี

อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวะระมะณี

ชาตะรุปะระชะตะปะฎีกะคะหะณา เวะระมะณี

อิมานี ทะสะ ลิกขาปะทานิ สะมาதியามิ (ว่า ๓ หน)

เสร็จแล้วพึงกราบลง ๓ หน

คำแปล

เว้นจากฆ่าสัตว์.

เว้นจากขโมย.

เว้นจากกรรมมิใช่พรหมจรรย์.

เว้นจากพูดเท็จ.

เว้นจากค้ำน้ำเมา คือสุราและเมรัย อันเป็นฐานประมาท.

เว้นจากบริโภคอาหารผิดเวลา.

เว้นจากฟ้อนขับประโคม และดูการเล่น.

เว้นจากตัดทาดอกไม้ของหอมและเครื่องทาอันเป็นฐานแต่งตัว.

เว้นจากนอนบนที่นอนสูงที่นอนใหญ่.

เว้นจากรับเงินทอง.

ข้าพระเจ้าสมาทานสิกขาบท ๑๐ เหล่านี้

ในลำดับนั้น สามเณรพึงรับบาตรอุ้มเข้าไปหาพระอุปัชฌายะในสงฆนิบาต วางไว้ข้างตัวด้านซ้าย
รับเครื่องสักการะถวายท่านแล้วกราบลง ๓ หน นั่งคุกเข่าประณมมือ กล่าวคำขอนิสัย ว่าดังนี้:-

อะหัง ภันเต นิสสะยัง ยาจามิ.

ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต นิสสะยัง ยาจามิ.

ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต นิสสะยัง ยาจามิ.

อุปัชฌาโย เม ภันเต โหหิ. (ว่า ๓ หน)

คำแปล

ข้าพระเจ้าขอนิสัย เจ้าข้า.

ข้าพระเจ้าขอนิสัยเป็นครั้งที่สอง เจ้าข้า.

ข้าพระเจ้าขอนิสัยเป็นครั้งที่สาม เจ้าข้า.

ขอท่านเป็นอุปัชฌายะ ของข้าพระเจ้าเถิด เจ้าข้า.

พระอุปัชฌายะพึงกล่าวบทรับว่า “สาธุ” “ศีละ” หรือ “ละหุ” “เบาใจ” หรือ “โอปายิกัง” “ชอบด้วย
อุบาย” หรือ “ปะฏิฐุปัง” “สมควร” หรือ “ปาสาทิเกนะ สัมปาเทหิ” “จงให้ถึงพร้อมด้วยอาการให้เกิดเลื่อมใส” บทใด
บทหนึ่ง ๓ ครั้ง เว้นระยะให้สามเณรตอบรับว่า “สาธุ ภันเต” “ศีละ เจ้าข้า” ทุกบทไป.

แต่นั้นสามเณรฟังกล่าวรับเป็นธุระให้ท่านสืบไป ว่าดังนี้ :-

อชชะตักเคทานิ เถโร มัยหัง ภาโร, อะหัมปิ เถรัสสะ ภาโร. (ว่า ๓ นน)

เสร็จแล้วกราบลง ๓ นน.

คำแปล

ตั้งแต่นั้นไป พระเถระยอมเป็นภาระของข้าพระเจ้า ข้าพระเจ้ายอมเป็นภาระของพระเถระ.

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌายะฟังบอกแก่สามเณรผู้เป็นอุปสัมปทาเปกขะคือผู้มุ่งอุปสมบทว่า เป็นเวลาที่สงฆ์ทำอุปสมบทกรรม ยกเธอให้เป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา และในกรรมวาจาที่จะสวดประกาศในสงฆ์สันนิบาต จะต้องออกชื่ออุปสัมปทาเปกขะและชื่ออุปัชฌายะ แล้วฟังขานชื่ออุปสัมปทาเปกขะ ในมคธภาษา และฟังบอกชื่อตนให้จำไว้ ฟังสั่งกำชับว่าเมื่อท่านถามถึงชื่อของตน ให้บอกตามชื่อที่ขานไว้ นั้น เมื่อท่านถามถึงชื่ออุปัชฌายะ ให้บอกตามชื่อ เมื่อได้รับบอกบาตรจีวรว่า สิ่งนั้นชื่อนั้น ๆ ให้รับคำแล้วจำชื่อนั้น ๆ ไว้ใช้ในอธิษฐานกิจ.

ในลำดับนั้น พระอาจารย์ผู้จะสวดกรรมวาจา ฟังเอาบาตรมีสายโยคคล้องตัวอุปสัมปทาเปกขะ สะพายแล่งทางบ่าซ้าย ยังตัวบาตรให้อยู่ตรงหลัง แล้วบอกบาตร จีวร และอุปสัมปทาเปกขะฟังรับคำว่าดังนี้:-

คำบอกบาตรจีวร	คำรับ
อะยันเต ปัตโต.	อามะ ภันเต.
อะยัง สังฆาญ.	อามะ ภันเต.
อะยัง อุตตะราสังโก.	อามะ ภันเต.
อะยัง อันตะระวาสะโก.	อามะ ภันเต.

คำแปล

นี้บาตรของเจ้า. ขอรับ เจ้าข้า.

นี้ผ้าทาบ. ขอรับ เจ้าข้า.

นี้ผ้าห่ม. ขอรับ เจ้าข้า.

นี้ผ้าถุง. ขอรับ เจ้าข้า.

แต่นั้นพระอาจารย์ฟังสั่งอุปสัมปทาเปกขะให้ออกไปยืนข้างนอก ด้วยคำว่า “คัจฉะ อะมุหมิ โอกาสติฎฐาหิ” “เจ้าจงไปยืน ณ โอกาสโน้น.”

อุปสัมปทาเปกขะฟังถอยหลังออกไปพอควรแล้ว ลูกยืนหันหน้าเดินออกไป ยืนห่างจากหัตถบาตสงฆ์ตั้งแต่ ๑๒ ศอกออกไป หันหน้าเข้ามาทางสงฆ์ประณมมือ. ยืนที่ไหน ห่างเท่าไรพอดี อาจรู้ได้ง่ายด้วยเขาปูผ้าไว้สำหรับพระอาจารย์ออกไปสอน ยืนทำผ้าไว้ข้างหน้ากระยะว่าเมื่อพระอาจารย์ออกไปยืนบนผ้าแล้ว จักได้หัตถบาตกัน คือห่างกันระยะ ๑ ศอก ฟังระวังอย่าเดินเหยียบผ้าไป ฟังหลีกอ้อมไป อย่ายืนบนผ้า.

ในลำดับนั้น พระอาจารย์ฟังกราบพระรัตนตรัย ๓ นนแล้วนั่งคุกเข่าประณมมือเปล่งคำนมัสการตั้งนโม ๓ จบแล้ว นั่งราบประณมมือสวดกรรมวาจา สมมติตนเป็นผู้สอนชื่ออุปสัมปทาเปกขะ จากนั้น

พระอาจารย์พึงออกจากสงฆ์สันนิบาตไปเป็นหน้าอาสนะที่ปูไว้สำหรับนั้น พึงสอนซ่อมอุปสัมปทาเปกขะ แล้ว
 สวดถามอันตรายิกธรรม ว่าดังนี้:-

พระอาจารย์	อุปสัมปทาเปกขะ
ถาม	ตอบ
กุกุจั้ง	นัตถิ ภันเต.
กัณโฑ	นัตถิ ภันเต.
กิลาส	นัตถิ ภันเต.
โสโส	นัตถิ ภันเต.
อะปะมาโร	นัตถิ ภันเต.
มะนุสโสถี	อามะ ภันเต.
ปุริโสถี	อามะ ภันเต.
ภุชิสโสถี	อามะ ภันเต.
อะนะโณถี	อามะ ภันเต.
นะถี ราชะกะโณ	อามะ ภันเต.
อะนุญญาโตถี มาตาปิตุหิ	อามะ ภันเต.
ปะริปุณณะวิสะตีสโสถี	อามะ ภันเต.
ปะริปุณณะนเต ปัตตะจีวะรัง	อามะ ภันเต.
กินนะโมถิ	อะหัง ภันเต ..... นามะ.
โก นามะ เต อุปัชฌายो	อุปัชฌายो เม ภันเต อายัสมา ..... นามะ.

คำแปล

โรคเรื้อน ? ไม่มี เจ้าข้า.

ฝี ? ไม่มี เจ้าข้า.

โรคกลาก ? ไม่มี เจ้าข้า.

โรคมองคร้อ ? ไม่มี เจ้าข้า.

ลมบ้าหมู ? ไม่มี เจ้าข้า.

เจ้าเป็นมนุษย์หรือ ? ขอรับ เจ้าข้า.

เจ้าเป็นชายหรือ ? ขอรับ เจ้าข้า.

เจ้าเป็นไท (มิใช่ทาส) หรือ ? ขอรับ เจ้าข้า.

เจ้าหาหนี่ลินมิได้หรือ ? ขอรับ เจ้าข้า.

เจ้ามิใช่ราชภักฎ (คนอันพระราชาชูบเลี้ยง) หรือ ? ขอรับ เจ้าข้า.

เจ้าเป็นผู้อันมารดาบิดาอนุญาตแล้วหรือ ? ขอรับ เจ้าข้า.

เจ้ามีปี (อายุ) ครบยี่สิบแล้วหรือ ? ขอรับ เจ้าข้า.

บาตรจีวรของเจ้า มีครบแล้วหรือ ? ขอรับ เจ้าข้า.

เจ้าชื่ออะไร? ข้าพระเจ้าชื่อ.....

พระอุปัชฌายะของเจ้าชื่ออะไร? พระอุปัชฌายะของข้าพระเจ้าชื่อท่าน.....

ในคำบอกชื่อตัวและชื่อพระอุปัชฌายะ ลงจุดไว้ขึ้นเพื่อกรอกชื่อ ตัวอย่าง “อะหัง ภันเต สุภทโท นามะ” “ข้าพระเจ้าชื่อ สุภททะเจ้าข้า” “อุปัชฌายโณ เม ภันเต อายัสมา มะนุสสะนาโค นามะ” “พระอุปัชฌายะของข้าพระเจ้าชื่อท่านมะนุสสะนาคะ เจ้าข้า”

ครั้นสวดซ้อมแล้ว พระอาจารย์พึงกลับเข้ามาในสงฆสันนิบาตกราบลงหนหนึ่ง นั่งราบประณมมือ สวดกรรมวาจาขอเรียกอุปสัมปทาเปกขะเข้ามา

ในลำดับนั้น อุปสัมปทาเปกขะพึงเข้าไปในสงฆสันนิบาต กราบสงฆ์ ๓ หน ตรงพระอุปัชฌายะ พระอาจารย์หรือภิกษุอื่นดิ่งจับสายโยคบาตรไว้ เพื่อบาตรไม้โขกอุปสัมปทาเปกขะ แล้วพึงนั่งคุกเข่าประณมมือ เปล่งวาจาขออุปสมบท ดังนี้:-

(อุปาทาเย)

สังฆัม ภันเต, อุปะสัมปะทัง ยาจามิ, อุลลุมปะตุ มัง ภันเต สังโฆ, อะนุกัมปัง อุปา~~ทา~~ทาเย.
ทุติยัมปิ ภันเต, สังฆัง อุปะสัมปะทัง ยาจามิ, อุลลุมปะตุ มัง ภันเต สังโฆ, อะนุกัมปัง อุปา~~ทา~~ทาเย.
ตะติยัมปิ ภันเต, สังฆัง อุปะสัมปะทัง ยาจามิ, อุลลุมปะตุ มัง ภันเต สังโฆ, อะนุกัมปัง อุปา~~ทา~~ทาเย.

ถ้าพร้อมกันให้เปลี่ยน ยาจามิ เป็น ยาจามะ และ เปลี่ยน มัง เป็น โน

คำแปล

ข้าพระเจ้าขออุปสมบทต่อสงฆ์ เจ้าข้า, ขอสงฆ์โปรดยกข้าพระเจ้า ขึ้นเถิด เจ้าข้า.

ข้าพระเจ้าขออุปสมบทต่อสงฆ์เป็นครั้งที่สอง เจ้าข้า, ขอสงฆ์โปรดยกข้าพระเจ้า ขึ้นเถิด เจ้าข้า.

ข้าพระเจ้าขออุปสมบทต่อสงฆ์เป็นครั้งที่สาม เจ้าข้า, ขอสงฆ์โปรดยกข้าพระเจ้า ขึ้นเถิด เจ้าข้า.

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌายะกล่าวเผด็จสงฆ์แล้ว และพระอาจารย์สวดสมมติตน ตามอันตรายิทธิกรรม อุปสัมปทาเปกขะ แต่นั้นพึงนั่งฟังท่านสวดกรรมวาจาอุปสมบทไปจนจบ ครั้นจบแล้วท่านเอาบาตรออกจากตัว แล้วพึงกราบลง ๓ หน นั่งพับเพียบประณมมือฟังพระอุปัชฌายะบอกอนุศาสน์ไปจนจบแล้วรับว่า “อามะ ภันเต” แล้วกราบลง ๓ หน ถวายไทยทาน กรวดน้ำ เป็นอันจบวิธีอุปสมบท.